

עין משפט
גר מצותה

בבית א' חיי' פייז מהל' שבת
הלכה ל':
בבית ב' חיי' פייז מהל' שבת
הלכה א':
ל' ג' ד' חיי' פייז מהל' חנוכה
השומאית קל' ו':

הנהגות הב"ח

(א) חוס' ד"ה ואחלי וכו'
ורע"י ישנה בדוחק (לפי
הגמרא) תא"ת וי"ב ט"א
לפירוש גמורה:

גליון הש"ס

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

גליה מאכאן ולחי מאכאן. בשתי פאות של אחד מן הבתים הריכז צעלמא דקדקכר רבי יהודה ב' מחזיות הוו רביי מדאורייתא והא אינא שמי מחזיות מעלימא מחזיות של ב' בתים: מכו דסימא בי פליגי רבנן עליה דר' יוחנן. בבביתא ואחרייזין מערבין ר"ר בכך למחוי

רה"י ה"ם נעטען שיהא מוה"ר נעטען
 תמונה דקדמי אין מעצרי רה"ר
 נצח גבור כל שמוס דדמי לה"ר:
אבל לודק. שהזקק מרה"ר לחוסה
 מוה"ר ליה דדייב שפי מחילת דלור"י
 ושם רה"י עליה: **קמ"ל.** גמורה.
 כלומר זו היא שגמורה מינין מחילת
 שלה שיש על גמורה מכל דא גמור
 חזק וכן גמור דלמריני מד' דדני גמור
 אסוק פני המחילה על ראשו ומנאל
 ראשו מוקדם ד' דדני וחללי ד' של
 דרבי יהודה לא נגמור מחילת שלה
 למניין ולאו רה"י היא כלל:
מפסקתן. לפני גיראות בפרק ב'
 דעירובין: דהקילו חכמים שמוס עולי
 גרלים בצור גר"ה והבור עמיה
 רה"י שהיא עמוקה י' ורחבה י'
 והמנאל תמונה ומונח על שפתה
 חייב והקילו חכמים לעשות ד' פסין
 וצניחין י' אמות דהוי חללי רה"י
 למנאלות מן הבור וקאמר ר' יהודה
 אל היתה דרך רה"ר מפסקתן
 ילקקה מניינין דלחו דרים ומנעלי
 מחילתא. והתם ר' עמינן דרבי יהודה
 אדרבי יהודה דלעיל דלמי נושא
 ויטול בלחמא דלא חלו דרבי ומנעלי
 מחילת ורבנן אדרבנן ומשנינן לה:
 אינו לירך. והיינו דקמי' היא
 רה"ר אל הילוך דרבים ולבין פסין
 לא הוי רה"ר הילול אלא שם ד'
 מחילת: **ומאי גמורה.** הכא ליכא
 למימר מהו דמינאל כלעיל דעיקר
 עשייתן שמוס לנטול תמונה וקאמר
 רבנן אינו לירך דרשות היחיד היא
 אפילו לנטול ויכיש דהזקק לחוסה
 מרה"ר חייב: **בזמן שהיו ישראל**
במדבר. חשיבה רה"ר: **בזמן הזה.**
 אינו מקום הילוך לרבים דהולכי
 מדברות לא שמוס: **חייב תטאטא**
 חייב תטאטא

פשיטא. כיון דמנא חזא רה"י ותדא רה"ר ניתי סתמא ואס הויא
והכנים חייב ואנא ידענא דשגגתו חטאת דהא שבת דזוט כרת הוא:
הא סתמא פשיטא. דבתרמא סקילה ממוקוש: **מגילת ספרים.**
ההסתרמיה פשיטא שלא ניתנה ליכתוב וכשומעין דברי יחיד חסדים
שאיין שגין גביה ויבותין שאלתן אלא ישמחו סתמין ואת המגילה:
אינו חייב אלא אחס. השתא משמע אס עשאן בהעלם אחד שלא נודע
לו בן קל אחת ואחת שחטא חייב אלא אחס דכל חילול שבת גוף
לאחזרז כל עבירה הוא: **מנינא למא לי.** למיני אבות מלאכות הוורע
ההורכב כן למא לי לאשמעי' מנינא דא מני לה ואלי: **חייב על לא אחס.**
ואס. ובה לדורעני סכוס החטאות שאדס חייב באיורי' שבת בהעלם
לאחזרז ואשמעין מ' חסר אחת הן ותו לא שאפי' עשה תולדותיהן עמיהן
חייב מציא על התולדה היבא דעשה אס אכרי דה"ל כעושה וחזר
ועשה דכז' חזר עבירה היא: אינו חייב על אס אכרי. אחס י' כן שאני
חייב עליה ממה אס פי' (רבי) ארו אחא לאשמעי' תנא דמנתי' דקא
נסקל דהא הויאס והכנסה מהך דלא מספקן היא דעל זו לא אמר
אינין בן יהודה: **ביוםם החפס.** שאין בה זרעים: רה"י לשבת. דהא
היוולד לרבים הוא שאין רבים מתמלקין און המסילה לילך בשדה:
וזהר לנפואס. וספק טעור דהא לוא מקום סמירה הוא שיס בני
דספק טעמא ונעמא מוטעה מגרין לא והסם
סמירה כתיב וסמירה ויהי נעמאסו דנמוקס סמירה טעמא היא
לנעלה מספק ומכאן אחס דן דקדוש: **ביוםם בנשמים.** שהיא זרועה אין
אדס ננמס לה: **לעולם כרמלים** הוא. הוורק מרה"ר לחוזה אינו חייב:
בגו

דקדקו דקדקו (עירובין 56). דקדקו דקדקו וסוד אמר רבי יהודה מעשרין למצוי המפולש ו"ל דמחתי אינא לפרושי דמעריבין בצורה המחה וקסבר 'מחיתו לאורייתא א"כ ה"א דמחתי' איירי במצוי המפולש לה"כ" אבל אין ד"ה עוצרת למטה להכי מיימי הצרייתא דיתר על כן דאפי'

ר"ה" (גמורה) עובדים זה מעטעין
 לאורייתא ואפי"ז דנפיק דעירובין
 ודף י: אמתני' דהרשב"י אמות
 ומעט משמע דלכל היחיד לא היתיר
 רבי יהודה אלא עד י"ג אמה ושלים
 ה"ט מדרבנן אמות לאורייתא אפי"ז
 נכוחב ר"י אמות מעטעין דאית ליה
 ג' מחלות לאורייתא דע"כ ז"ל דרבי
 יהודה איירי ברה"ר אמרש עובדין
 דרביס דרביס דמכוח גפי"ק דעירובין
 דף י: וסג) גבי כליד מערבין דה"ר
 שם פירשתי"ו ואל"ת והא מדקמיני סופא
 ומגזרות המעושין הו"ה דה"ר ששמי
 משפיר לאסוקי מדר' יהודה דאית ליה
 ג' מחלות לאורייתא דלגירייה נכוחב
 המפולשות לא הו"ה דה"ר כיון דאית
 שמי מחלות וי"ל דמסיפא לא הו"ה
 מעטעין לאסוקי מדר' יהודה דה"א
 ששמיא דרבי יהודה משום דקסבר
 לא וקורא משום מחלות דאיתא מלן
 דקסבר הכי גפי"ק דעירובין ודף טו:
 להכי לאסוקי למתני' זו היא דה"י
 גמורה (למעטוי דר' יהודה דלא הו"ה
 דה"י דלמי וקורא חייב משמיא:
ואמאי קר' ליה גמורה ב' בתי
 דהיטא. אומר ר"י דלשון
 גמורה דלרבה איפסא מתסבירא זו
 היא דה"י גמורה אכל זו אינה
 גמורה אלא הו"ה דה"י קט
 ורש"י יסבה דחוקא (א) לפי הגמרא:
בבא בומן שישראל שריון בבביר.
 משמע קטא דאינה ר"ה אלא
 ז"ל מחין שם "ששמיא רבוא אמת
 מנכר: "ששמיא חייב המא
 ששמיא. כיון דלשמעין דהאי הו"ה
 דה"י והאי הו"ה פשטא דהמניא
 מזה לזה כגוג חייב תחלת:

ד"ר דלא קמזי איזי איזי על אחת מהן אלא אסקילה אבל מטחא
 איזי על כולם דאי קאי אחטאת א"כ כי פרך בשגוג חייב מטחא פשיטא
 ה"ל לשנוי לא קמ"ל כרר דהא דמשיך במידה עניש כרת ונסקל
 ומתעביטא ליה לא מתי ומתעקרא ודאי לא היה ידע דמיייר
 בסקילה מדפרין מדר' יוחנן דמיייר במטחא ובייטו משום דלאוי
 חייב אלא אחת לא מצי לאוקמי בסקילה דלאטו בתרי קטלי קטלינן
 ליה אבל כי קמפרש דלאוי חייב על אחת מהן קאמר איזי או ידע
 פספס דלא איזי איזי אלא בסקילה פליג אמתני' דכלל גדול
 לקמן ע"ב: דקמזי מניינא לממר דחייב על כל אחת ואחת ופליג
 דפרש פירש פיר' כל גדול (ט. סט.) קאמר ארבי וסוף דלמר שאם
 עשאון כולם בהעלם אחת חייב כו' ידע לה לשבת במאי ומפרש
 ידע לה לתמומים ואלינא דר"ע ולא מצי למימר דידע לה בדאיזי
 דהא אכלוהי חייב מטחא וכן פירש בקוגרסם ולקמן ברש הורק
 (דף טז:) מיימי דלאויזי לענין סקילה וכן מישתמש בשום מקום
 לאחאויזי לענין מטחא וזהא דלמרינן לקמן ברש פרק בתרא
 דף קמז. למי דר חמא דילמא הכי קאמר כל שחייבין על
 שגגתו מטחא חייבים על זדונו סקילה חומר ריב"א דלחינא
 דמרבי דר חמא אחיא דהיא ברייתא דלא כחסי: דלאויזי איכא
 דוכחא דחייב מטחא ולא סקילה:

יאמר רבי יוחנן שאם עשאו בולים בהעלים אחת ביה. אין חזק
לפרש דפריך דמסתמא לא פליגי חזקי עליה אלא מדברי חזקי
מי יוש לקדקד כן מדקמי מנינא כדדייק לקמן בכלל גדול (דף עג):